

Sắc màu Trung học Thực hành ĐHSP

Một buổi sáng là bắt đầu của một ngày bận rộn. Đáng lẽ là như thế, một buổi sáng bình thường như bao ngày. Thức dậy, đi đến trường, ăn sáng, cố gắng hoàn thành bài vở như chất đóng. Rồi chuông báo hết giờ, rời khỏi trường, về nhà rồi lại cắm đầu vào bài vở. Một ngày dường như là trôi qua thật nhàm chán như vậy! Không, không hề. Những điều tưởng chừng nhỏ bé của Trung học Thực hành, đã trộn lẫn với những việc làm “nhặt nhẻo” thường ngày để tạo nên một ngày khác với ngày hôm qua và chắc chắn sẽ chẳng giống với ngày mai, mỗi một ngày đều đầy những bất ngờ như những món ăn mà tôi má nấu, nó khiến ta băn khoăn nhưng tràn đầy sự mong chờ, thêm muốn.

Trung học Thực hành đã mang đến cho tôi những người bạn với những tính cách khác nhau, như một bảng màu đầy những sắc thái từ rực rỡ nhất cho đến u tối nhất, từ những gam màu nóng nhất, cho đến những gam màu lạnh. Mỗi con người, mỗi màu sắc nhưng lại tạo thành một bức tranh chân thật, sống động mà đẹp để biết bao. Từ lúc ngỡ đặt chân vào ngôi trường này, một con người tìm sự mới mẻ như tôi những tưởng rằng mình sẽ mãi không thể có được những kỉ niệm đẹp nhất thời cấp 3 như tôi mong muốn, những tưởng rằng những gam màu nóng sẽ chẳng thể hòa hợp được với những sắc lạnh để tôi có thể vẽ lên một bức tranh, những tưởng rằng sẽ không có một sự liên kết nào có thể tồn tại. Nhưng tôi đã sai! Trung học Thực hành mang đến cho tôi những gam màu của hạnh phúc, buồn vui lẫn lộn hay những gam màu kì lạ mà tôi chưa từng biết đến để vẽ nên bức tranh mà tôi ấp ủ, một bức tranh với đầy đủ gam màu mà tôi yêu thương, trân trọng. Tôi gọi bức tranh ấy là “Kỉ Niệm”. Bức tranh ấy mang màu Xanh của cây nhạc ngựa, cái cây thân thương mà chúng tôi hay tập văn nghệ ở đó; màu Đỏ nhẹ nhàng theo làn váy đồng phục của trường, màu Đỏ của lửa trại vào Hội trại của trường, của mùa phượng buồn khi phải chia tay với ghế nhà trường, của cả những đam mê tuổi trẻ. Còn cả những mảng màu hỗn độn tượng trưng cho mỗi con người mà tôi đã từng gặp, những người để lại một kỉ niệm trong tôi. Tất cả đều là những màu sắc của Trung học Thực hành.

Chỉ là trái lòng nho nhỏ khi chẳng biết tương lai rồi sẽ về đâu, liệu tôi còn có thể giữ mãi bức tranh của mình, mang nó theo từng bước đường đời mà những màu sắc tạo nên nó vẫn tươi đẹp mãi? Tôi ước mình có thể, để giữ mãi những nụ cười hay chỉ là phút giây ở Trung học Thực hành...

“ Từ bức tranh

Em có thể gửi tới anh

Màu của nắng?

Màu của gió?

Màu của những nụ cười?...

Em sẽ gửi cả màu đen, màu buồn của ngày ấy

Màu mà em nhìn thấy khi phải tạm biệt nơi đây.

Màu phượng đỏ chia tay, em cũng họa lên nốt

Trên nền xanh hồi hộp, tạm biệt mái trường này.”

Họ và tên: Huỳnh Lê Yến Thảo Lớp: 11.5

Ngày hoàn thành: 10/10/2016